

Павлова О. О.,
*доктор медичних наук, професор,
професор кафедри загальної та клінічної патофізіології
імені Д. О. Альперна
Харківського національного медичного університету
м. Харків, Україна*

ЗАСТОСУВАННЯ АНТИГОМОТОКСИЧНИХ ПРЕПАРАТІВ – НЕОБХІДНА СКЛАДОВА СУЧАСНОГО ПІДХОДУ ДО ПРОФІЛАКТИКИ ТА ЛІКУВАННЯ ГОСТРИХ І ХРОНІЧНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ ЛЮДИНИ

Незважаючи на стрімкий розвиток фармакології і медицини медичну спільноту не перестають турбувати виклики сьогодення, пов'язані з поліпрагмазією, алергізацією населення до ліків, антибіотико резистентністю, прогресуючою коморбідністю внутрішніх захворювань та ін. [1, с. 34] В цих умовах необхідно згадати про ті методи і засоби лікування які століттями допомагали людині не тільки вижити в складних умовах, а і забезпечити певний рівень якості життя. Нині, те що вважалось традиційним лікуванням віднесено до різних напрямів народної чи альтернативної медицини, хоча її ефективність була перевірена віками [2, с. 28]. Всесвітня організація охорони здоров'я констатувала, що численні надбання народної і нетрадиційної медицини, як складові цілісного медичного знання людства, мають позитивний вплив на стан здоров'я, а з метою оздоровлення і лікування до них звертаються майже 80% населення світу [3, с. 106]. Проте останні десятиліття пріоритетну роль відігравала традиційна медицина і за цей період до лікарської практики багатьох країн увійшли «протоколи лікування», які допомагають лікарю «йти в ногу» з новими досягненнями сучасної медичної науки, підходами до лікування, і у практичній діяльності іноді перешкоджають прийняттю лікарем не обміркованого рішення і тим самим сприяє підвищенню якості медичної допомоги. Однак, «протокол лікування» не може містити універсальних схем для всіх випадків, тому що в багатьох з них наявність нестандартних реакцій відповіді на лікування, потребує пошуку інших, альтернативних і більш безпечних комбінацій і схем. У такій ситуації не обійтися без творчого підходу лікаря до лікування і вибору не універсальної, а індивідуальної терапевтичної стратегії лікування хворого на основі «протоколів лікування». Сьогодні, на фармацевтичному ринку України, з'явилися багатокомпонентні,

складні комбінації ефективних препаратів створених на рослинній основі для профілактики і лікування найрізноманітніших захворювань [1, с. 35]. Багаточисленими дослідженнями показана ефективність їх використання при моно- і в складі комбінованої терапії. Таким чином, доцільність використання при лікуванні низки захворювань, крім загальноприйнятого – алопатичного напряму (пригнічуючого або стимулюючого), альтернативних, нетрадиційних методів, зокрема гомеопатичної та антигомотоксичної терапії не викликає сумнівів [4, с. 118]. Ці препарати характеризуються широким діапазоном біорегулюючої дії, відсутністю побічних реакцій, можливістю досягнення модулюючого ефекту завдяки активації ефекторних механізмів на органному, тканинному, клітинному та субклітинному рівнях. Їх складовими є натуральні компоненти: екстракти рослин, витяжки із органів тварин, стерилізовані культури мікроорганізмів, мінерали, мікро- та макроелементи, які за технологією зазнають гомеопатичного потенціювання, за методами послідовного розведення компонентів. У результаті, біологічно активною складовою препаратів є не концентровані речовини, а їх мікродози, які модулюють функціонування регуляторних систем і активують включення додаткових захисних механізмів [4, с. 119].

На теперешній час накопичені відомості про успішне застосування поєднання алопатичних та гомеопатичних препаратів при лікуванні гострих і хронічних захворювань серцево-судинної, дихальної, нервової систем, гострого і хронічного болю пов'язаного з патологією опорно-рухового апарату [5, с 30; 6, с 562]. У цій комбінації саме складові засобів природного походження регулюють виділення в вогнищі запалення про- і протизапальних цитокінів-регуляторів міжклітинних взаємодій, зменшують судинну проникність, впливають на фізико-хімічні властивості крові та широкий спектр інших не менш важливих показників. Слід зазначити також й те, що вони не тільки відмінно поєднуються з препаратами рекомендованими в «протоколах лікування», а й потенціюють їх дію, що дозволяє використовувати значно меншу дозу іноді дуже токсичних для організму хімічних речовин.

Таким чином, можна вважати, що впровадження і поширення методів і принципів альтернативної медицини, зокрема гомеопатії і антигомотоксичної терапії серед фахівців-медиків різних спеціальностей збільшить діапазон можливостей в підходах до профілактики і лікування багатьох гострих і хронічних захворювань людини.

Список використаних джерел:

1. Бурчинский С. Г., Бачинская Н. Ю. Новые подходы к мультимодальной фармакотерапии и фармакопрофилактике в неврологии. *Ліки України*. 2020. № 9. С. 34–38.
2. Yevtushenko, V. V., O. V. Pokanevych, and Ya F. Radysh. "Folk medicine in the territory of Ukraine: introduction to the problem." *The Pharma Innovation* 2014. № 3. С. 28–29.
3. Євтушенко, В. В. Народна медицина як галузь української культури та невід'ємна складова національної системи охорони здоров'я України (до проблеми державного регулювання народної медицини). *Інвестиції: практика та досвід*. 2015 № 13–14. С. 106–109.
4. Соколова Л. И. Применение антигомотоксических препаратов при некоторых заболеваниях нервной системы. *Ukrainian Neurosurgical Journal*. 2006. №. 1. С. 118–123.
5. Добрянський, Д. В. Оцінка ефективності комбінованої терапії у хворих із загостренням хронічного обструктивного захворювання легень. *Астма та алергія*. 2016. № 4. С. 29–33.
6. Волгіна Л.М., Рідковець С.Г. Інтегративна медицина та антигомотоксична терапія: можливості використання в спортивній медицині. *Збірник наукових праць співробітників НМАПО імені П. Л. Шупика*. Київ. Т. 26. С. 562–568.